

РЕШЕНИЕ

№ 321

гр. Ловеч, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, V СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА**

при участието на секретаря **ПРЕСЛАВА СТ. ДИЧКОВА**
като разглежда докладваното от **ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА** Гражданско дело № 20214310101833 по описа за 2021 година

Иск с правно основание чл.200 от КТ.

Делото е образувано въз основа на искова молба от АС. ЮЛ. М., с адрес: ***** против „ТЕХНОКОРОЗА“ АД – в несъстоятелност, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, ул. „Гурко“ №1, ет.4, офис Технокороза, представлявано от постоянен синдик Д. К. СМ..

Ищцата излага в ИМ, че на 18.10.2018 г. в 3,30 часа в цех „Заготовка“ на ответното дружество на обичайното ѝ стационарно работно място като „оператор преса“ по време на залагане на детайл в гнездото на пресата /планка за изделие „Тарендо“/ в резултат на вибриране на пресата един необработен детайл паднал върху педала на пресата. Той предизвикал работно движение на машината, която увредила лявата ѝ ръка. Сочи, че за така случилото се била подадена декларация за трудова злополука в ТП на НОИ вх.№ 1004-10-384 от 22.10.2018 г., подписана от нея и работодателя. От НОИ – ТП – Ловеч е издадено разпореждане № 51041040 от 30.10.2018 г., с което случилото се на 18.10.2018 г. се приема за трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 от КСО.

Ищцата твърди, че увреждането се изразява в премазване на втория, третия и четвъртия пръст на лявата ѝ ръка. Освен това, настъпили и множество травми на китката и дланта на лявата ѝ ръка. В МБАЛ „Свети Пантелеймон“ – Плевен ООД постъпила същия ден на злополуката. При прегледа установили, че лявата ѝ ръка е с променена конфигурация, че са премачкани трети и четвърти пръсти на лявата ѝ ръка, че има дълбока рана на 3-ти пръст на нива средна фаланга, че дисталната фаланга на 4-ти пръст е отделена, че изпитва

спонтанна и палпаторна болка, че не може да извършва движения в дисталните интрафалангеални стави. Посочва, че е проведено лечение в болницата, при което е извършена операция с ампутация на част от 4-ти пръст на лявата ѝ ръка.

Наведени са твърдения, че след престоя на ищцата в болницата многократно ѝ били издавани болнични листи в периода от 18.10.2018 г. до 02.07.2019 г.

Ищцата изтъква, че настъпило усложнение в лечението на третия ѝ пръст, което наложило отново да постъпи в МБАЛ „Св.Панталеймон“-Плевен ООД на 05.06.2019 г. Пръстът се деформирал в зоната на ДИС, открита била умерено секретиреща фистула, като в резултат на това увреждане е ампутиран и третият ѝ пръст.

Посочва, че на 15.12.2020 г. на ищцата е издадено експертно решение от МБАЛ „Проф. д-р Парашкев Стоянов“ АД с № 3164 от 210 заседание на ТЕЛК, копие от което е приложила.

Ищцата твърди, че към настоящия момент е с трайно намалена работоспособност, принос за което има и претърпяната от нея гореописана трудова злополука. В резултат на злополуката претърпяла много болки и страдания, останала за дълго време неработоспособна, като и към настоящия момент не може пълноценно да работи в резултат на настъпилите увреждания на лявата ѝ ръка.

В петитумната част е изведено искане съдът да постанови решение, с което да осъди ответника „ТЕХНОКОРОЗА“ АД – в несъстоятелност да заплати на ищцата АС. ЮЛ. М. обезщетение за неимуществени вреди от претърпяната от нея трудова злополука на 18.10.2018 г. в размер на 60000 лв., ведно с лихва за забава за периода от 18.10.2018 г. до датата на изплащане на сумата.

Претендиран са и направените съдебно – деловодни разноски.

В законоустановения едномесечен срок от връчване на исковата молба и приложенията към нея ответникът „Технокороза“ АД (в несъстоятелност), представлявано от синдика Д.С., чрез процесуалния си представител адв. Б.Е., е депозирал писмен отговор. По основателността на предявения иск изразява следното становище: В случай, че се докаже настъпването на трудова злополука, счита, че претендираният размер на вредите е твърде завишен. Позовава се на трайната съдебна практика на съдилищата, която приема много по-ниски размери на обезщетенията в случаи като настоящия, като счита, че във всички случаи претърпените вреди не могат да се различават съществено при сходни обстоятелства. Изтъква, че липсват каквито и да било документи, приложени към исковата молба, които да установяват увреждане на втори пръст на лявата ръка. Поради това, счита, че това твърдение е недоказано и съответно се отразява на размера на обезщетението. Излага още, че съгласно представеното към исковата молба решение № 3164 на ТЕЛК, на ищцата са определени 30% трайно намалена работоспособност от увреждането на ръката. Останалите 64% са резултат на други нейни заболявания. С оглед на това, намира, че предмет на исковата ѝ претенция могат да бъдат само вредите, причинени от временната неработоспособност след увреждането. На следващо място, посочва, че в Решение № 3164 на ТЕЛК изрично е

отбелязано, че датата на инвалидизация е 19.10.2011 г. Тази дата е приета на база на досие за трудова злополука № 1372/ 20.10.2011 г. С оглед на това, счита, че са налице данни за наличие на предходна трудова злополука, касаеща 3 и 4 пръст на лявата ръка и съответните дистални фаланги на тези пръсти. В тази връзка твърди, че претендираните вреди не са причинени от злополуката, настъпила на 18.10.2018 г.

С отговора са наведени твърдения, че е налице и съпричиняване на вредоносния резултат, поради проявена груба небрежност от страна на ищцата при работата с процесната машина. На първо място, акцентира на обстоятелството, че изрично в декларацията за настъпила трудова злополука е посочено, че ищцата е нарушила две от точките на Инструкция за безопасна работа – т.11 и т.14. Счита, че ищцата не е съобразила две от основните изисквания за безопасност – да не поставя други предмети до машината, както и да обезопаси последната чрез затваряне на капака на педала, докато поставя елементи за обработка в самата машина, тъй като съществува риск от внезапното ѝ задействане.

На следващо място, ответникът е посочил, че съгласно чл.200, ал.3 от КТ, работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, вкл. пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. В тази връзка, твърди, че ищцата е получила обезщетения по общественото осигуряване, които следва да се приспадат от определения от съда размер на обезщетението, ако такъв бъде доказан. Освен това, след определяне на размер на обезщетението по чл.200, ал.3 от КТ, последното следва да се намали с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите, съгласно изискванията на чл.200, ал.4 от КТ. Излага, че при отправено запитване към застрахователна компания „Лев инс“ са получили отговор, че на лицето А.М. е изплатено обезщетение, по приложените от нея документи за настъпило събитие през 2018 г.

Ищцата АС. ЮЛ. М. взема лично участие в процеса, като се представляват и от договорно упълномощен представител- адв. Ст.С.. Поддържа предявените искове и моли съдът да приеме същите за доказани по основание и размер. Подробни съображения са изложени в писмена защита.

Ответникът „Технокороза“ АД - в несъстоятелност се представлява от адв. Б.Е.. Оспорва исковите претенции като изцяло неоснователни и недоказани.

Съдът като съобрази становището на страните, събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Пасивната процесуална легитимация на ответното дружество се установява след служебно извършена справка от решаващия съд съобразно разпоредбата на чл.23, ал.4 от Закона за търговския регистър.

По делото не е спорно, че страните са били обвързани от трудово правоотношение, като ищцата АС. ЮЛ. М. е заемала длъжността „Оператор преса“ в Цех „Заготовка“, с код по НКПД – 72232035.

Не се оспорва, че на 18.10.2018 г., около 3.30 часа на обичайното си стационарно работно място ищцата е претърпяла злополука, във връзка с която е съставена Декларация за трудова злополука, подписана от нея и изп.директор на ответното дружество. Съгласно данните по декларацията, по време на залагане на детайл в гнездото на пресата ищцата неволно е бутнала един необработен детайл, който е паднал върху педала на пресата и е настъпило работно движение, което е увредило лявата ѝ ръка. Увреждането се изразява в премазване на 2,3 и 4 пръст на лявата ръка.

По делото е представено е Разпореждане № 51041040 от 30.10.2018 г. на дл. лице при ТП на НОИ - Ловеч, видно от което на основание чл.60, ал.1 от КСО декларираната злополука вх.№ 384 от 22.10.2018 г. от осигурителя „ТЕХНОКОРОЗА“ АД, станала с АС. ЮЛ. М. на 18.10.2018 г. се приема за трудова злополука по чл.55, ал.1 от КСО. Прието е наличие на внезапно увреждане на здравето на лицето (на лява ръка:множество травми на китката и дланта), станало през време и във връзка с извършваната работа – при огъване на планка „Тарендо“ на преса внезапно неогънатата планка пада върху педала на пресата, който в този момент е бил без капак, и пресата е приведена в действие. В същото време работничката е залагала поредния детайл и лявата ѝ ръка се е оказала в зоната на движещия е надолу поансон на пресата.

От представената Епикриза с дата 20.10.2018 г. на МБАЛ „Св.Панталеймон – Плевен“ООД е видно, че в същия ден на злополуката ищцата е постъпила в Клиниката по ортопедия и травматология. При прегледа е установен следният локален статус: „Лявата ръка е с променена конфигурация. Премачкани 3-ти и 4-ти пръсти на лява ръка. Дълбока рана на 3-ти пръст на нива средна фаланга. Дистална фаланга на 4-ти пръст е отделена.Спонтанна и палпаторна болка. Невъзможност за движения в дистални интрафалангеални стави. Дистално от увредата липсват данни за съдова и отпадна неврологична симптоматика.“.

След инцидента ищцата е била в отпуск за временна неработоспособност, което се установява от представените болнични листи: № Е 20182598374 за период от 18.10.2018 г. до 19.11.2018 г; №Е20182601183 за период от 20.11.2018г до 19.12.2018 г; №Е20182601312 за период от20.12.2018 г. до 31.12.2018 г; №Е20196217599 за период от 01.01.2019 г. до23.01.2019 г; № Е20196217600 за период от 24.01.2019 г. до 22.02.2019 г; №Е20196217750 за период от 23.02.2019 г. до 24.03.2019 г; № Е20196107193 за период от 25.03.2019 г. до 23.04.2019 г; №Е20196107365 за период от 03.06.2019 г. до 02.07.2019 г.

Поради настъпили усложнения на 05.06.2019 г. ищцата постъпила отново в МБАЛ „Св.Панталеймон“ООД, Клиника по ортопедия и травматология, където е насочена за оперативно лечение. При огледа е установен следния локален статус: „трети пръст на лявата ръка е деформиран в зоната на ДИС. От воларно се открива фистула секретиреща умерено. Дистално от увредата липсват данни за съдова и отпадна неврологична симптоматика“. Осъществена е оперативна интервенция, като е извършена ампутация и на дистална фаланга на трети пръст на лява ръка.

На 15.12.2020 с Експертно решение № 3164 от 210 заседание на ТЕЛК към МБАЛ

„Проф.д-р Параскев Стоянов“ АД – Ловеч на ищцата е определена оценка на работоспособността 71% ТНР. От експертното решение е видно, че този процент е определен поради общо заболяване на ищцата, както и за увреждане в резултат на предхождаща трудова злополука през м.10.2011 г. , при която е получила увреждане на дясната ръка, наложило травматична ампутация на 4-ти и 5-ти пръст на ниво медиална фаланги и поради процесната трудова злополука, довела до травматична ампутация на дистални фаланги на 3-ти и 4-ти пръст на лява ръка.

От постъпилото по делото удостоверение № 10-00128230/17-01-2022 на ТП на НОИ–Ловеч се установява, че за периода от 18.10.2018 г. до 07.07.2019 г. ищцата АС. ЮЛ. М. е получила парично обезщетение за временна неработоспособност в общ размер на 5 734,69 лв.

Съгласно предоставената информация и платежни документи от „Животозастрахователен институт“ АД, на 22.05.2019 г. по банковата сметка на ищцата в УниКредит Булбанк АД, от „Животозастрахователен институт“ АД е преведена сума в размер на 357,00 лв., представляваща застрахователно обезщетение. Преводът е извършен във връзка със заведена от АС. ЮЛ. М. щета № 618, за настъпило застрахователно събитие (временна загуба на работоспособност в следствие на трудова злополука) по групова рискова застраховка „Живот“, полица № 2020017978, сключена с „Технокороза“ АД.

По делото е реализирана съдебно-медицинска експертиза, която е дала заключение, че конфигурацията на лява ръка на АС. ЮЛ. М. е променена, което е в причинна връзка с претърпяната злополука. Налице са били открити смачквания на 3-ти и 4-ти пръсти и рана на трети пръст. Според експерта, взетото решение от оперативния екип и проведеното оперативно лечение са правилни и единствено възможни. Настъпилото усложнение – гнойна инфекция е довело до ампутиране на нокътната фаланга на трети пръст, при което 3-ти и 4-ти пръсти са без крайни фаланги, т.е. липсват дистални интерфалангиални стави. Видно от заключението, така оформилата се конфигурация на ръката нарушава чувствително функционалната ѝ годност – няма юмручен захват, нарушен е и финия такъв, което предполага невъзможност за извършване на операции каквито ищцата е извършвала преди злополуката. През целия период на лечението болната е имала болки и страдания.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпита на допуснатите по искане на ищцата свидетели: Б. А. М., Т. А. М. и М. П. М..

От показанията на св. М. се установява, че към момента на злополуката е работил заедно с ищцата в „Технокороза“ АД. Спомня си, че били застъпили нощна смяна, като свидетелят работил на машина зад ищцата. По време на работа чул, че А. извикала и разбрал, че е станал инцидент. На място дошъл дежурният шлосер, повдигнал машината, тъй като пръстите на ищцата били притиснати. Според свидетеля, основната причина за злополуката е падането на детайла върху педал на пресата, който е бил без предпазител, което довело до неочаквано задействане на пресата и притискане на пръстите на ищцата. Св.М. счита, че ако педалът е бил с предпазител, то инцидентът е щял да бъде предотвратен.

Твърди, че ищцата не може сама да сложи сама такъв предпазител, като това е задължение на дежурния шлосер шлосер. Не знае дали преди да започна работа ищцата е поискала да бъде поставен предпазител на педала на машината, с която работи. Относно инструктажа, заявява, че всички поединично са минавали пред инструктаж, за което полагат подпис в книгата за инструктаж.

Св.М. е дъщеря на ищцата. Твърди, че в деня на инцидента майка ѝ се обадила сутринта около 6:00 часа от спешното отделение на болницата в Ловеч. Заедно със съпруга си я закарали в МБАЛ „Св. Пантелеймон“ – Плевен, където била извършена операция и сложен имплант. Изтъква, че впоследствие майка ѝ се влошила и се наложило да ампутират пръста. Свидетелката споделя, че през цялото това време тя се е грижила за ищцата, тъй като тя имала нужда от цялостна подкрепа – за хранене, за къпане, за всичко. Месеците на лечение вкъщи минали трудно, тъй като майка ѝ изцяло била зависима от нейната помощ – „да и сложа, да и вдигна, да я изкъпя, не можеше да спи нормално от болката“. Възстановяването продължило около 4- 5 месеца. Твърди, че и към момента майка ѝ не може да се справя както ако да е здрава ръката, въпреки че си върши основните домакински задължения, но не както преди. Все още има болки при претоварване на ръката и не може да работи продължително.

От показанията на св. М. се установява, че е зет на ищцата, като след инцидента именно той я е закарал в МБАЛ „Св. Пантелеймон“ в гр. Плевен. Тогава ръката ѝ била увита и не се виждало какво точно е увреждането, но изпитвала много силни болки. След изписването на ищцата от болницата се наложило съпругата му да се грижи за нея. След операцията минало доста време докато се възстанови и да започне да се оправя сама в ежедневието си. Около 4 месеца се възстановявала, като съпругата му оказвала помощ на майка си във всичко, свързано с ежедневните ѝ дейности и потребности. Св. М. твърди, че и сега, когато е по-студено ръката я боли, не може да я претоварва при работа.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

В рамките на настоящето производство ищцата АС. ЮЛ. М. е предявила иск с правно основание чл.200, ал.1 от КТ за репарирание на неимуществени вреди, настъпили в резултат на трудова злополука.

Легално определение на трудова злополука е дадено в разпоредбата на чл. 55, ал.1 от КСО. Според дадената в закона дефиниция, това е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност или смърт.

Установяването на факта на злополуката и признаването ѝ за трудова се извършва по реда на чл. 57-60 КСО и приетата от Министерски съвет на основание чл. 57, ал. 3 КСО Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРПОТЗ/. Процедурата по установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите

злополуки преминава през установително по своето естество производство, предназначено да установи обстоятелствата, при които злополуката е настъпила, а в следствие се извършва и оценка, като се определя правната квалификация на злополуката като трудова. Съгласно действащата нормативна уредба, това производство се осъществява от длъжностно лице от ТП на НОИ, което е компетентно, въз основа на събраните документи, да издаде разпореждане, с което да квалифицира злополуката като трудова или да не признае трудовия ѝ характер. Разпореждането на длъжностното лице от ТП на НОИ, подлежи на обжалване пред ръководителя на съответното ТП на НОИ, а разпореждането на ръководителя се обжалва съгласно чл. 118 КСО пред Административните съдилища по реда на АПК. Необжалването на административния, респ. съдебния акт, установяващ злополуката и характера ѝ на трудова, и влизането на този акт в законна сила, прегражда пътя за обжалване на направената вече констатация за наличие на злополука и квалификацията ѝ като трудова в последващо съдебно производство, образувано на основание чл. 200 КТ. В рамките на настоящото производство страните не спорят, че Разпореждане №51041040 от 30.10.2018 г. на НОИ, ТП - гр.Ловеч не е обжалвано и е влязло в сила, поради което съдът е обвързан от направените констатации относно обстоятелствата, че на посочената дата – 18.10.2018 г. в цех „Заготовка“ на „Технокороза“ АД е станала злополука с ищцата АС. ЮЛ. М., която е квалифицирана като трудова.

По силата на чл. 200 КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна или трайна неработоспособност или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. За да бъде реализирана имуществената отговорност на работодателя, налице в кумулативност следва да са няколко предпоставки: внезапно увреждане на здравето на работника или служителя, което да има за своя последица причиняване на неработоспособност или смърт и причинна връзка между травматичното увреждане и настъпилата нетрудоспособност.

В настоящия казус, с оглед очертаната по-горе фактическа обстановка и събраните по делото доказателства, съдът намира че са налице в кумулативност посочените предпоставки. Установи се, че е налице трудова злополука, квалифицирана като такава по предвидения в КСО ред, причинила увреждане на здравето на ищцата и довела до нейната временна неработоспособност. Безспорно е установено, че трудовата злополука е настъпила на обичайното стационарно работно място при изпълнение на възложената на ищцата работа като „Оператор преса“ в ответното дружество. С оглед на тези данни съдът намира, че в съответствие с чл. 200, ал. 1 КТ следва да бъде ангажирана безвиновната отговорността на работодателя за вредите, причинени на ищцата от настъпилата трудова злополука.

Заявената претенция по чл.200, ал.1 от КТ - за претърпени неимуществени вреди съдът намира за частично основателна.

Размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди съдът следва да определи, съобразявайки критерия за справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД, като отчете всички правно значими факти, установени по делото, включително и тежестта на

увреждането, продължителността на възстановителния период, интензитета на търпените от ищцата неудобства, страдания и болки. Общественият критерий за справедливост не е дефиниран в съдебната практика и подлежи на остойностяване с оглед установените по делото обективни факти и обстоятелства. В случая такива се съдържат в показанията на свидетелите Т. А. М. и М. П. М. - досежно твърдяните болки, страдания и битови неудобства, писмените доказателства, удостоверяващи временна нетрудоспособност, както и заключението на изслушаната съдебно – медицинска експертиза. В съдебната практика трайно и непротиворечиво се приема, че в понятието „неимуществени вреди” се включват както телесните увреждания, така и такива, засягащи психо-емоционалната сфера на пострадалия, които са довели да физически и морални страдания, негативни изживявания и създаващи социален дискомфорт за определен период от време.

Съдът намира, че справедлив паричен еквивалент по смисъла на чл.52 от ЗЗД за претърпените от ищцата болки, страдания, дискомфорт и негативни психо-емоционални, отчитайки и техния интензитет, е заплащане на обезщетение в размер на 30000.00 лв. При определянето му съдът съобразява характера на причиненото увреждане – касае се за причинени открити смачквания на 3-ти и 4-ти пръсти и рана на трети пръст, което наложило провеждането на оперативно лечение и травматично ампутирание на нокътните фаланги на 3-ти и 4-ти пръст – липсват дисталните интерфалангиални стави. Съгласно заключението на вещото лице по СМЕ така оформилата се конфигурация на ръката чувствително нарушава нейната функционална годност и предполага невъзможност за извършване на операции каквито е извършвала преди злополуката. През целия период на лечението ищцата е търпяла болки и страдания, като от показанията на св.Т. М. и св. М. М. се установява, че възстановителният период е продължил около 4 – 5 месеца. Свидетелите посочват, че понастоящем ищцата се справя сама в ежедневието и върши сама всички домакински задължения, но не както преди злополуката, като не може да претоварва увредената ръка. Съдът взема предвид горните обстоятелства, като отчита, че ищцата е претърпяла болки и страдания със значителен интензитет, в периода на лечение не е могла да работи, да се обслужва нормално в ежедневието, търпяла е редица битови неудобства и ограничаване на пълноценния ѝ начин на живот, изпитвала е дискомфорт и негативни изживявания.

Съобразявайки казаното дотук, икономическата конюнктура в страната към датата на деянието и с оглед разпоредбата на чл.52 от ЗЗД базисното обезщетение би следвало да се определи на 30 000 лева, след което да се пристъпи към разглеждане възраженията на ответната страна и наличието на основания за намаляване на обезщетението.

Съгласно разпоредбата на чл.200, ал.4 от КТ, дължимото обезщетение се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите. В този случай обезщетението следва да бъде намалено с онези суми, които ищцата е получила от застраховател по сключена от работодателя застраховка с покрит риск „трудова злополука“. По делото е предоставена информация от „Животозастрахователен институт“ АД, че на 22.05.2019 г. по банкова сметка в „УниКредит

Булбанк“АД е преведена сума в размер на 357,00 лв., представляваща застрахователно обезщетение. Преводът е извършен във връзка със заведена от АС. ЮЛ. М. щета № 618 за настъпило застрахователно събитие – временна загуба на работоспособност в следствие на трудова злополука, по групова застраховка „Живот“, полица № 2020017978, сключена с „Технокороза“АД. Представено е копие от преводно нареждане за сумата от 356.00лв., преведена в полза на ищцата, с наредител „Животозастрахователен институт“АД.Преводът на посочената сума не е оспорен, поради което от общо определения размер на обезщетението за неимуществени вреди от 30 000 лв. ще следва да се приспадне платената по договор за застраховка застрахователна сума / $30\,000 - 356 = 29\,644$ /. Следователно, след редуциране размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди с посочените суми в полза на ищцата следва да се присъди обезщетение в размер на 29 644 лв. За горницата над тази сума до пълния претендиран размер от 50 000 лв, като неоснователен и недоказан иска подлежи на отхвърляне.

Горните суми ще следва да се присъдят ведно със законната лихва от датата на злополуката – 18.10.2018 г, съгласно чл.84 ал.3 от ЗЗД. Съдебната практиката е трайна и непротиворечива, че когато задължението произтича от непозволено увреждане, длъжникът се смята в забава и без покана, т.е. същият дължи обезщетение за забава от момента на настъпване на увреждането. Посочените правила намират субсидиарно приложение и при отговорността на работодателя за неимуществени вреди, причинени работника/служителя вследствие на трудова злополука, по силата на препращащата разпоредба на чл.212 от КТ / *Решение №217/25.07.2013 г. по гр.д.№1038/2012 г. на IV г.о. на ВКС./*

Неоснователен е довода на ответника относно приложението на чл.200, ал.3 от КТ и приспадане на получените от ищцата обезщетения по общественото осигуряване от определения от съда размер на обезщетението за неимуществени вреди. В решение № 54 от 23.04.2019 г. на ВКС по гр.д.№ 3649/2018 г., III г.о. е даден отговор на относимия към спора въпрос: „При присъждане на обезщетение за неимуществени вреди по чл.200 от КТ, приспада ли се полученото обезщетение за временна нетрудоспособност на основание чл.200, ал.3 от КТ?“ Прието е, че обезщетението за неимуществени вреди компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага и няма връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудовото възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропуснатата полза. Получаването на двете обезщетения – за неимуществени вреди по чл.200 от КТ и обезщетението по общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване, а напротив – до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди. С оглед на изложеното съдът намира, че в конкретния случай не са налице условията за приспадане на изплатеното обезщетението по общественото осигуряване от определения от съда размер на обезщетението, доколкото същото е определено за претърпените от ищцата неимуществени вреди, а не като компенсация на неполученото трудово възнаграждение, в който случай неприспадането би довело до двойно плащане и съответно до неоснователно обогатяване.

Ответната страна е инвокирала и защитно възражение по чл.201, ал.2 от КТ. Счита, че отговорността му следва да бъде намалена поради съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, която е проявил груба небрежност.

Съгласно разпоредбата на чл.201, ал.2 от КТ, отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. По правилото на цитираната разпоредба за намаляване отговорността на работодателя значение има са проявата на груба небрежност от страна на пострадалия работник. „Грубата небрежност”, според Решение №348/ 11.10.2011 г. на ВКС по гр.д.№ 387/2010 г., IV г.о., постановено по реда на чл.290 от ГПК, не се отличава по форма /според субективното отношение към увреждането/, а по степен, тъй като грубата небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел – грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. При трудовата злополука съпричиняване е налице, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение на технологичните правила и на правилата за безопасност. Пострадалият при трудовата злополука трябва да е съзнавал реалната възможност в резултат на неговите действия да настъпи неблагоприятният резултат, но независимо от това да е предприел съответните действия със самонадеяната увереност, че този резултат няма да настъпи или че той ще е в състояние да го избегне. В случая тежест на работодателя е да докаже, че пострадалата А.М. е действала при форма на вината „груба небрежност”. Съобразявайки доказателствата по делото, съдът приема, че в случая подобно отношение на пострадалата към ситуацията не е доказано, и по-скоро се касае за обикновена несъзнавана непредпазливост. Поведението на ищцата, довело до падането на необработен детайл върху необезопасения педал на пресата и настъпилото работно движение, увреждащо ръката ѝ, не може да се определи като „груба небрежност” по смисъла на закона. В случая от данните по делото се установява, че на плота е бил поставен не готов детайл, забрана за което се съдържа в т.11 от Инструкцията за безопасна работа, а все още необработен детайл /неогъната планка/, предназначен за работния процес – да бъде поставен на планката в гнездото за огъване, каквато е била обичайната последователност на действията от работния цикъл. Установи се, че основната причина за злополуката в процесния казус е липсата на поставен предпазител на педала на машината, за което обаче ищцата не следва да носи отговорност. Задължение на работодателя е да обезопаси машината, която е предоставил за работа на ищцата, което в случая не е било сторено. В дадените пред съда показания св.М. е категоричен, че всяка машина има плот, на който се поставя все още необработеният детайл, като в конкретния случай ако педала е бил с предпазител, падането на детайла е нямало да доведе до такъв инцидент. Свидетелят подчертава, че ищцата сама не може да обезопаси машината и да сложи предпазител на педала, като това не е нейно задължение, а на дежурният шлосер.

От изложеното по-горе съдът прави извод, че работодателят не е извършил всички необходими действия, с които да подготви работниците, в частност пострадалата АС. ЮЛ. М. за безопасно изпълнение на възложената ѝ работа, с оглед на което приема, че

пострадалата няма вина за настъпилата трудова злополука, а още по-малко, да е допуснал груба небрежност. В случая става въпрос за обикновена несъзнавана непредпазливост, която не се явява основание за намаляване отговорността на работодателя.

Предвид всичко изложено дотук, съдът намира, че работодателят следва да бъде осъден да заплати на ищцата АС. ЮЛ. М. обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, настъпили като резултат на декларирана трудова злополука с вх. № 384 от 22.10.2018 г на ТП на НОИ, в размер на 29 644 лв., ведно със законната лихва от датата на злополуката /18.10.2018 г/до окончателното изплащане на вземането, а иска за репарирание на неимуществени вреди за разликата над сумата от 29 644 лв. до пълния претендиран размер от 60 000 лв., като неоснователен и недоказан подлежи на отхвърляне.

При този изход на процеса ,на основание чл.78,ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищеца направените от него по делото разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част на исковата претенция, които в конкретния случай се изчисляват на сумата от 1151.17 лв.

На основание чл.78, л.6 от ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на РС – Ловеч държавна такса върху уважения размер на иска за неимуществени вреди в размер на 1185.76лв, както и сумата от 200.00 за изплатеното от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице по назначената СМЕ.

Мотивиран от горните съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.200, ал.1 от КТ, „ТЕХНОКОРОЗА“АД – в несъстоятелност, ЕИК 820174125, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, ул.“Гурко“№1, ет.4, офис Технокороза, представлявано от постоянен синдик Д. К. СМ. **ДА ЗАПЛАТИ** на АС. ЮЛ. М., с ЕГН *****, с адрес: ***** **сума в размер на 29 644 лв.** / двадесет и девет хиляди шестстотин четиридесет и четири/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на декларирана трудова злополука с вх. 384 от 22.10.2018 г. на ТП на НОИ, станала на 18.10.2018 г. с АС. ЮЛ. М., с горните данни, ведно със законната лихва от датата на злополуката /18.10.2018 г./ до окончателното изплащане на вземането, а иска за репарирание на неимуществени вреди за разликата над сумата от 29 644 лв. до пълния претендиран размер от 60 000 лв., като неоснователен и недоказан, **ОТХВЪРЛЯ.**

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, „ТЕХНОКОРОЗА“АД – в несъстоятелност, ЕИК 820174125, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, ул.“Гурко“№1, ет.4, офис Технокороза, представлявано от постоянен синдик Д. К. СМ. **ДА ЗАПЛАТИ** на АС. ЮЛ. М., с ЕГН *****, с адрес: ***** **сумата от 1151.17 лв.**/хиляда сто петдесет и един лева и 17 ст/– сторени по делото разноски съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, „ТЕХНОКОРОЗА“ АД – в несъстоятелност, ЕИК 820174125, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, ул. „Гурко“ №1, ет.4, офис Технокороза, представлявано от постоянен синдик Д. К. СМ. **ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Ловешки РС сумата от **1185.76лв** /хиляда сто осемдесет и пет лева и 76ст/ - държавна такса по уважения иск за неимуществени вреди, както и сумата от **200.00** /двеста/лева. за изплатеното от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице.**

Решението подлежи на обжалване пред Ловешки ОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл.7, ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____